

128 χρόνια μετά τις απεργιακές κινητοποιήσεις στο Σικάγο για την διεκδίκηση του οκτώωρου...

Αν κυριαρχούσε τότε η σημερινή νοοτροπία οι περισσότεροι θα λέγανε: “σε τι θα μας βοηθήσει μια απεργία τώρα;” Καλό θα ήτανε αυτή η πλειοψηφία να γυρίσει και να δει το παρελθόν, πως αποκτήθηκαν με σκληρούς αγώνες εκείνα τα εργατικά δικαιώματα που σήμερα καταπατούνται και διαλύονται. Με μειώσεις μισθών, με απολύσεις, με την εκμετάλλευση από τα αφεντικά να φτάνει στο ζενίθ. Βλέπουμε να περνούν νόμοι που επιτρέπουν στα αφεντικά να ανοίγουν τις απάνθρωπες καπιταλιστικές πόρτες του καλοστημένου τους συστήματος και τις Κυριακές. Βλέπουμε την επιθετική πολιτική εναντίον στα ταξικά μας αδέρφια, τους μετανάστες και τις μετανάστριες, να περνά στις συνειδήσεις των ανθρώπων και να αναπτύσσει την ξενοφοβία δημιουργώντας ψεύτικους εχθρούς για την εργατική τάξη που αρνείται να δε πέρα από τη μύτη της. Βλέπουμε το κεφάλαιο να θέλει να καταπιεί κάθε δημόσιο χώρο και να βγάλει κέρδος μέσα από αυτούς. Βέβαια σε αντίθεση με τότε στο Σικάγο, σήμερα τα συνδικάτα έχουν ξεπουληθεί τελείως. Φυσικό επακόλουθο θα λέγαμε, αφού πίσω τους (ειδικά στην Κύπρο) βρίσκονται τα κόμματα και τα συμφέροντά τους. Οι απεργίες στην Κύπρο έχουν γίνει πλέον φαινόμενο προς εξαφάνιση, όπως και η όποια αντίσταση απέναντι στις πολιτικές διαταγές των αφεντάδων. Το μνημόνιο ήρθε να ενισχύσει κι άλλο την θέση των αφεντικών στο να εκμεταλλεύονται ακόμα και την τελευταία σταγόνα ιδρώτα των εργατών.

Μια απεργία σήμερα ξέρουμε πολύ καλά ότι δεν θα μας σώσει από τον μεσαίωνα στον οποίο βυθιζόμαστε. Μια απεργία θα περάσει απλά σαν μια μέρα που για τον πολίτη δεν θα πάει στην δουλειά του για να βγει έξω στα καφέ και στα εστιατόρια να ζήσει το μικροαστικό όνειρο του (όπως την πρωτομαγιά και φέτος και κάθε χρόνο). Αλλά όλα αυτά δεν ίσχυαν καθόλου το 1886 στο Σικάγο. Τότε οι εργάτες πάλεψαν και νίκησαν (με θυσίες και νεκρούς) κάτι που σήμερα θεωρείται (κακώς) δεδομένο – το οκτώωρο εργασίας.

Όσο κι αν οι εργαζόμενοι εθελουφλούν, όσο κι αν οι μαθητές και οι φοιτητές στην Κύπρο επιλέγουν να μην βλέπουν τον φασισμό των αφεντικών (μικρών και μεγάλων), την άθλια και βαρετή καθημερινότητα, τη μοντέρνα σκλαβιά και τους σκατόμυαλους εθνικιστές – εμείς δεν είμαστε διατεθειμένοι να παραδοθούμε, ούτε να λαδώσουμε τα γρανάζια του συστήματος.

Όπως τότε, έτσι και τώρα, σύγκρουση με το κράτος και το κεφάλαιο, τους παράγοντες της συνεχούς υποβάθμισης της ζωής μας – ζώντας το σήμερα και παλεύοντας για το αύριο.

ΑΦΕΝΤΙΚΑ_ΦΑΣΙΣΤΕΣ_ΜΠΑΤΣΟΙ
δεν θα σας ταρακουνήσουμε τη βάρκα
- ΘΑ ΤΗΝ ΒΥΘΙΣΟΥΜΕ!

μαθητική ομάδα Σκαπούλα_skaroula.espivblogs.net